

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

VIII. évfolyam 7. szám 1999. március 4-5.

KÜLÖNSZÁM
ÉLEN
AJD (JÖVŐ)
ALAN

LUHUPKA VERSEI

HALOTT LELKEK

Tekintetteddel találkozva
 megérint világod, riadtan elkapom szemem.
 Halvány percekig, míg bennem él,
 viszolygást szül a gyengeségtől való félelem.
 Feketelyukká haló léted,
 semmivé préselt értéked rémít, ahogy szemed
 mélységébe zuhanok én is.
 Ily' gyilkos feketelyukak zsugorító hatalma
 magához vonz gyenge lelkeket.
 Erőmben nem bízva most kerülöm tekinteted.

(December)

Most már jó! Most már nem találgatok.
 Amit tudok, elég.
 Néha látlak, több nem kell.
 Képed bennem. Már nem öröm.
 Világod foszlányait hagyom keveredni enyémmel.
 Nyugszom...
 Léted már nem kavargat fel.
 Hagylak...
 Éjj!
 Csak néha engedd, hogy zargassam örült szellemem,
 ha mélytudatom megfélelkezik: jogtalanul kínozt
 hiányod.
 Hogy részemmé váltál, tudom, én hibám.
 Bocsásd meg, hogy fájdalom nélkülüm élt boldogságod!

(Február)

Tekinteted táplálja lelkem.
 Szikráidra szomjazom.
 Örjítón mardos léted tudata,
 mert mit éltetsz bennem,
 el kell fojtanom.

(Október - November)

Páncélom erős.
 Hiányod építi.
 Ūrt zár belém
 s azt betölteni
 nem enged.

(Október - November)

KÉPZETEK

Gaz vagy bennem,
mely kitépve újra nő.
Bár hazug virágod szép,
gyökered felemészti
a valót.

Gaz, ha egyszer
majd erősen irtalak,
saját létem, mi szűnik,
s eszméletlen burkom csak,
mi marad.

Gyűlöllek.
S mit gyűlölök,
magam vagyok.
Álvirágom éltetve
magam halok.

(Január)

Csupa-fehér gyöngy-
jázmin fölé görbed egy
sötétlő fűzfa.

Végjáték

- részletek -

Sebesült volt, testét könnyebb horzsolások, zúzódasok, mélyebb vágások tarkították. Egy pillanatra sem adta fel a reményt mégsem. Tudta, hogy üldözői közel járnak, nincs ideje újabb rejtékhelyet keresnie. Itt ér véget a harc, melyet csak nemrég kezdett, mégis ezt csinálta egész életében. A barlangalagút nem volt nagy, talán ha 50 lépésnyi, mégis hihetetlen sötétség ölelte körül. A végében apró forrás ontotta friss vizét, s a réseken át befurakodó napsugarak elegendő fényt adtak, hogy ha mást nem, a vizet látni lehessen.

Csendesen ült a fal tövében, karjaival átfonta lábait, s homlokát a fejére hajtván dűdolni kezdett. Nem emlékezett, hol és kitől tanulta - ha tanulta egyáltalán. Ismerős volt a dallam, de nem tudta hova tenni. Igazából nem is érdekelte. A halk dal meghazudtolta sebeit, izmai merevségét, a fáradt szarkalábakat a szeme alatt. A test fáradtsága és megtörtésége engedte szeme elé úszni élete első csatájának fájdalmas képeit.

Újra maga előtt látta az erdőszéli fogadót, a fogadóst, aki a szokástól eltérően igen vékony volt, a fogadós feleségét, a nagydarab, húsos asszonyt, akin éppúgy láthatóak voltak a folyamatos, kemény munka hálátlan jelei, mint a jólété. Örökké mosolygós arca vidáman s kedvességgel telten fordult minden betérő felé. Látta a békés erdőjárókat, kik a bőséges zsákmány megünneplése végett tértek be egy-két pohárra. Emlékezett, mily vágyakozva figyelte őket, s miképp tervezgette, hogy ő még rajtuk is túltesz egykor. A távoli lódobogás zajára először a fogadós figyelt fel, s elmosolyodott. Talán a látogatók várható fogyasztását számolgatta, s a csengő érmék hangját hallotta fülében, mikor a lovak patái által felvert porfelhőből lassan kibontakoztak a lovasok. A fogadós arcáról hihetetlen gyorsasággal hervadt le a mosoly. Még a lovasok belépte előtt le kellett mennie a pincébe, hogy újabb hordóval térhessen vissza a szomjas vendégekhez. Már lent meghallotta az első sikolyt.

Szinte azonnal követte egy iszonyatos üvöltés - a borzalom egyes válfajai túl hideg-lelősek, túl átütő erejűek, semhogy az ember értelmes artikulált szavakba öntve reagálhasson rájuk. Ilyenkor csak a nyers, elemi ordítás segít. Kettesével-hármasával szedte a lépcsőfokokat, s fent megdöbbenő kép fogadta.

Kikerekedett szemekkel próbálta kivenni a csata forgatagának részleteit. Látta a lesújtó pengék éles, cikázó villanásait, a sisakokon át kiáramló lehelet-felhőket, látta a harci bárdok és buzogányok ütése nyomán fekete esőként a magasba fröccsenő vér cseppeit, fülébe mart a haldoklók, a sebesülten a földön fekvők hörgése. Oda akart rohanni az épp lehányatló vendéghez, de felbotlott. Ekkor egy ütést érzett a hátán, s szétáradt testében a fájdalom. Nehezen emelte fel a fejét, s meglátta a hatalmas kardot. Nyelét egy kitárt szárnyú sas alkotta, s tágra nyílt csőréből nyelvként előremutató pengéjét markolatig borította a fogadóbéliek vére. Bár sosem látta, mégis felismerte. Valakitől úgy hallotta, hogy évszázadok óta szállt apáról fiúra, s ősi mágia köti mindenkori forgatójához. „Míg forgatsz - élsz, s míg élsz, le nem győzhetnek!” Állítólag ez van belevésve, bár szóbeszédnél erősebb bizonyítékkal senki sem szolgált, mert aki közelről látta ezt a kardot, annak többé nemigen állt módjá-

*Virágyzó ággal
áldoznék, de szirma hullt.
Könnyem percq rá.*

ban elmesélni semmit. A kardot egy fényes páncélba öltöztött férfi forgatta boszorkányos ügyességgel. A fogadóbelieknek egyszerűen nem volt esélyük.

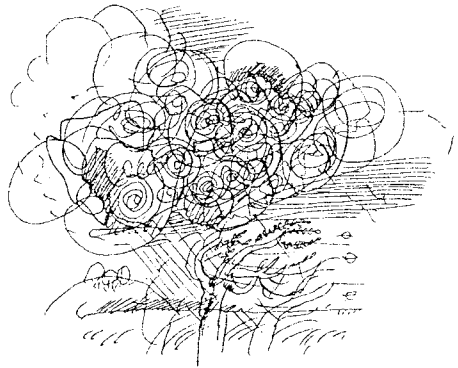
A "csata" éppoly hirtelen ért véget, mint ahogy elkezdődött. Ő csak feküdt arccal a porban, s hallgatta a hirtelen beállt csendet, mely félelmetesebb volt mindentajta harc hangjánál. Mire elegendő erőt érzett magában, hogy feltápáskodjon, a lovasok továbbálltak.

Üldözői nem csináltak titkot abból, hogy beérték. Nemesak a vérdíj, hanem önnön megaláztatásukért és társaik haláláért is elégtételre vágytak. Durva hangok szólították, rövid szórakozás után kegyetlen és ocsmány véget ígérve számára. Tehették, hisz még megfoghatkozva is vagy kéttucatnyian álltak szembe az üldözőttel.

Néha sajnálta az elvesztett emlékeket, amikor nagy ritkán egy-egy futó pillantást vetett hátra a múlt örvénylő ködébe. Eszébe jutott a városszéli ház, ahol megszállt, s a város, ahol letelepedni szándékozott. Az az érzése támadt, hogy ott egyszerűen, gondtalanul vidám életet élhet. Akadtak persze problémák, akkoriban világrengetőnek tűnt valamennyi, most már csak keserű félmosolyt csaltak szája szegletébe. S mündezt, az önfeledt életet semmivé tette az az éjszaka.

A lány barna volt, pillantása dévjaj, teste hajlékony, mint a nyár, nevetése, akár az ezüstsengők a tavasz ünnepén. Könnyed, légies léptekkel ropta a táncot a fogadó ivójának közepén. Fúrge kezében meglebbenő fátyla meg-megsimította olykor egyik-másik csodálójának arcát. Fiatal volt, vad és kíváncsi. Bár mindenkivel egyformán bánt, úgy érezte, vele kivételez mégis. Nem emlékezett, hogy kerültek fel abba a szobába, vajon a lány hívta őt, vagy ő cipelte fel? Ami ezután történt, arról csak töredékes emlékképei maradtak. Vajon ki tarthat számon minden szívverésnyi pillanatot egy szenvedélyektől átfűtött éjszakán? Nem emlékezett a belépőre sem, csupán a kard hideg vasának érintésére. Nem tudta, ki az illető, s mit akar. Az idegen szándéka hamar nyilvánvalóvá vált, s halála után a kilétere is fény derült. Egyike volt azoknak a rablóknak, akik a városból kivezető úton garázdálkodtak, s ki tudja miért, ma a városba jöttek gyilkolni. Könnyen s biztos kézzel osztották a halált, nem törődtek semmivel. A sok harcban töltött év beidegződései most is megmentették. Őt igen. Azonban a lány már holtan hevert az összegyűrt lepedőn. Lassan leeresztette a kardot, s odalépett mellé. Végigtekintett a fiatal testen, melynek tulajdonosa nemrég még mily vidáman eszeltte terveit a nagyvilágról, a sok látóivalról, miegyéből. S ezekből már nem lesz semmi. Fejet hajtott s elindult a felhallatszó hangok irányába.

„Több az élet, mint várni a halálra, valamit tenni kell. Egy cél, amit bármi áron, de el kell érni” - mondta egykor az apja. „Kötelességeink vannak magunkkal és másokkal szemben. Valamennyien vétkeztünk - tény. Öltünk, csaltunk, loptunk, hazudtunk - amit éppen kellett. Mégis mindvégig megmaradtunk hitünknel. Te életre ítéltetél, arra, hogy rúléld társaidat, tétlenül szemlélj az egyszerű vágyak és célok halálát. Talánod kell egy célt, mely tovább él.”

Akkor hát megtaláltam - suttogta, miközben behúzta maga mögött az ajtót. Lent már csak a rablók megmaradt tagjai lézengtek, kiborított fiókok, ledöntött polcok és a földön heverők közt kutattak valami érték után. A velük lévő kutya vette észre először, s mindjárt neki is ugrott. Nem szökkenett félre, csak a felsőtestét kapta oldalt ravaszul. A kutya erre nem számított, a levegőben még hátrakapott ellenfeléhez. Nem tartott a marástól, az állat félreforduló állkapcsai nem tudnak elegendő erőt kifejteni, a tépőfogak csak a ruhát hasították végig vállán - s ő nem késelt a válasszal. Jobbja kecsesen mozdult, olybá tűnt, mintha csak nyakon simítaná az ebet, mégis száraz roppanás hallatszott, s a támadó törött gerinccel, kin lódva, vonaglásban puffant a gyalulatlan deszkákból összetákolt padlóra. Lehajolt, megérintette az állatot, de az nem mozdult. Ez a mozdulat mentette meg az életét, mert a következő pillanatban egy szekerce pengéje mélyedt a falba azon a helyen, ahol imént még a feje volt. Tudta, hogy irgalmatlan halál vár rá, ha veszít, s teteméből melegen rothadó komposzt lesz. De nem foglalkozott vele. Verekedett a házárt, mely már gazdátlanná vált, a lányért, aki már nem volt, a barátokért, akik szintén itt hagyták már... Vadul támadott, könnyedén háritott, meg-megrogyott egy-egy erősebb csapás alatt, de nem adta fel. Szeme előtt a halál sosem változó rítusai, a görcsbe ránduló, majd végképp elernyedő izmok, elhomályosuló szemek képe lebegett. Ez vált az céljává.

A segítséget a kastélyból kapta. A kastély. Ahol kitanulta a fegyverforgatást, megtanult ölni, ahol a legnagyobb és a legveszélyesebb ajándékot kapta.

A két férfi összenézett.

- Biztos, hogy ő a megfelelő ember?

- Nem. De nincs más választásunk.

Rendben - szólt a vénebbik. - Hagyj magunkra!

A kapitány tisztelgett, meghajolt feléje, majd távozott. A vénember biccentett, majd körbejárta az ottmaradtat. Figyelmesen szemügyre vette, majd megállt vele szemben, s a szemébe nézett.

- Tudod, mi vár rád? - kérdezte. A másik nemet intett fejével. - Akkor elmondom, amit én tudok. Azt hiszem, nem titok előtted sem, hogy komoly veszély leselkedik ránk. Nem tudni az ellenség honnan szerezte fegyvereit, de remekül kihasználja azokat. Nekünk nincs ellenszereink, csak ez. Kard ellen karddal kell harcolni, mágia ellen mágiával. Nem tudjuk, hatásos lesz-e ez, de a többi mind kudarcot vallott.

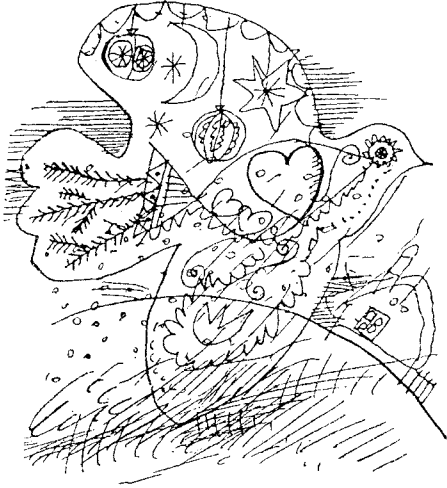
Itt hosszabb szünet következett, mintha nem lenne biztos, hogy el kell-e mondania, amit el szándékozik mondani. Nagy levegőt vett és folytatta.

- Mindenki ott él a vadállat. Van, akiben erősebb, van, akiben gyengébb, de mindnyájunkban jelen van. Vannak, akik a test védelmezőjének tartják, mások a harc szellemének, megint mások saját maguknak tulajdonítják az ő eredményeit. Benned erősen jelen van, de nem tud felülkerekedni. Reméljük, így lesz ez eztán is. Lépj a közepébe! - mutatott a földre festett körre, melynek közepén egy fekete korong feküdt.

Meg vette először igazán szemügyre, mióta belépett a szobába. A kör sárgásfehér széle egyenletes körvonalnak tetszett, ám az élesebb szem felfedezhette, hogy a vonal tulajdonképpen tucatnyi apró, egymásba kapcsolódó, ismeretlen mintából áll. A kör közepén lévő korongra pillantva pedig az az érzése támadt, mintha egy másik dimenzió sülétjébe vezető alagút nyílása lenne.

- Lépj oda bátran, nem árthat neked - szólt az öreg.

Nem tehetett mást odalépett. Tényleg szilárd talajt érzett a lábai alatt, ez megnyugtatta egy kicsit.

- Hunyd le a szemed, s gondoldj arra, ami a legfontosabb számodra!

A varázsló szavai halk suttogásként jutottak el hozzá. Az öreg lassan leült vele szemben, lehunyta ő is a szemét és ismeretlen szavak hagyták el ajkait. A kör szélei lassan fényleni kezdtek. Felemelte kezeit, egyik a korongra, másik a rajta álló szívére mutatott. A fények egyre erősebbek lettek, a vibráló fényfoltok világa egyre lüktetőbbé és elevenebbé vált, a lehunytt szemhéjak sem akadályozták meg, hogy elvakítsa a szobában lévőket, majd egy lobbanással eltűnt. A valóság szivárványszín szövedéke egy pillanatra megszakadt, majd újra helyreállt, mintha semmi sem történt volna. A varázsló li-

hegve pillantott fel, a másik mozdulatlanul állt továbbra is a helyén, élethű kőszobornak tűnt.

- Jaj, ne! - nyögte a varázsló. - ÉBREDJ! - kiáltotta. - Nyisd ki a szemed!

A szólított testén apró remegés futott végig. Lassan felnyiták szemei, s a földön ülőre néztek. Szemöldöke kérdően emelkedett.

- Érzel valamit, valami változást?

Először nemet akart inteni, de a mozdulat félbeszakadt. Megérezte a másik jelenlétét. Gyenge volt még, de érződött benne az erő, a hatalom, s érezte, hogy lassan erőre kap. Zavaratt tekintettel nézett a feltápáskodó mágusra. Láttá arcán az elégedett mosolyt, de nem értette okát.

- Tehát sikerült - szólt csendesen a varázsló. - Remek. Elléphetsz onnét - vetette oda, s fáradt mozdulattal a seprűért nyúlt. - Most már igazán él benned a Vadállat. Erősebb, gyorsabb leszel általa, de vigyázz, mikor engeded neki át a hatalmat a tested felett. A vadállat kegyetlen, ragadozó típus, nem érez fájdalmat, nincsenek érzelmei, nem érez tehát félselmet sem. Számára nincs „lehetetlen”, nem mérlegel, nem hátrál meg. Csak pusztít. És győz. Bármű áron. Söpörd össze a kört és távozz. Én már nem tehetek többet érted.

„- Én már nem tehetek többet érted.”

- Dehogynem - suttogta. Felkelt, s a barlangmélyi forráshoz ment. Letérdelt, két markába vizet merített és megnedvesítette arcát. Felállt, türelmesen megvárta, míg lehunytt szempilláiról a nap mindinkább erőre kapó sugarai lelopják a nedvességet. Szívós, kitartó alkat volt, az ösztönlények egykedvű közönyével viselte el a megpróbáltatásokat, s felelte őket, ha úgy hozta a lehetőség. Ott döbönt rá, hogy kivesztek belőle az emberi érzések, csak ölni vágyik, közelebb kerülni a céljához, amit választott. És ott kellett rádöbönnie, hogy mégis maradt benne valami emberi.

Aznap este azonban nem tudtak beszélgetni. Azelőtt könnyen jöttek a szavak, bármiről képesek voltak órákon át beszélni, nem ritkán veszekedni, a hétköznapi eseményeken éppúgy, mint a lélek zezugos útjain. Most azonban hallgatag csendbe burkolódtak, s szó nélkül lépdeltak a százszor bejárt ösvényen, megkerülve az apró halastavat. Az egyik fáról

elébük ugrott a kastély védenca, egy fiatal fekete kandúr, s rájuk emelte sárgászöldszín szemét. A lány lehajolt érte, s gyengéden magához szorította. Mellé lépett, ő is végigsimított a fényes bundájú állaton, majd jobbra megemelte a lány állát, hogy tekintetük találkozzék. Szóra nyitotta száját, de hang nem jött ki rajta. Szótlanságra kényszerítette mindaz, amit szándékában volt elmondani, s az, amit a másik szemében látott.

- Szomorú a szemed...

Csend.

A távolban felkukorékol egy kakas, jelezve a hajnal közeledtét. Lassan megfordult és elindult a kapu felé. Pár lépést tett meg csupán, mikor meghallotta a hangot.

- Bármikor.

Egy szó volt csupán, mégis mi minden rejtekezett benne! Nem fordult meg, csak biccentett, s folytatta útját. Nem láthatta a lányt a tóparti fának támaszkodni, nem láthatta me-rev tartását, s a merengő tekintet mögül előbukkanó könnyeseppet. Csupán érezte, hogy a tekintet végig követi a hajnali ködbe vesző alakját. Lassan felegyenesedett, s a barlang szájához sétált. Kilépve szembetalálta magát a bőrzekés vadászokkal, akik üldözték. Félkörben álltak, négyen rezzenetlen karral tartották ijaikat, melyeken a vesszők acélhegyei egyenesen a szívére mutattak. Kettlen hosszú lándzsát markoltak, a többiek karddal a kézben várakoztak.

Éppen vele szemben, kissé hátrébb egy vértés férfi ült hanyagul lova nyergében.

- Itt az út vége, idegen - szólt. - Ideje meghalni.

- Melyikünknek? - kérdezett vissza. Nyugodt hangja mintha meglepte volna őket. A vértés megvonta vállát, s hanyag mozdulattal mutatott körbe. A barlang szájában álló tudta, mit jelent ez a mozdulat.

- Tied a pálya, testvér - suttogta, majd felidézvén azt a tekintetet, hozzátette: - de még dolgom van. Hátravetette fejét, s felszabadultan kacagni kezdett. Átadta az irányítást a vadállatnak, aki haladéktalanul elindult, hogy teljesítse feladatát.

A piactéren nagyban folyt az élet. Az árusok fennhangon kínálták portékáikat, pirított halat, térképeket, védő amuletteket és emléktárgyakat, a vásárlók viszont igencsak megnézték, mire is költik nehéz munkával megkeresett arányaikat. A sokaság hömpölygött, mint egy medréből kilépett folyó, néha nyitva csak utat az elvonuló járőröknek. A közeledő lovat először egy fiatal katona vette észre, neki is csak az tűnt fel, hogy nem ül a nyeregben senki. A parancsnokért kiáltott. A parancsnok, meglett korú, de jó erőben lévő, harcedzett férfi közvetlen hangon fejtegetni kezdte véleményét az efféle ficsúrokról, akik nem képesek semmit maguk intézni. Szavai közt gyakran voltak fellelhetők az őrszem nőági felmenői és egy ősi foglalkozás közti összefüggések, aztán hirtelen elhallgatott. A ló ugyanis eközben közelebb ért. Lassú léptekkel haladt egyenesen a parancsnok felé, mintha érezné, hogy ő itt a legfontosabb személy. A parancsnok elkerekedő szemmel figyelte az állatot. Egyszer már látta, s az az emlék kitörölhetetlenül beleégett az emlékezetébe.

A fekete mén megállt előtte. Szeme opálosan csillogott, teste csatagos volt a verítéktől és az út porától. Nyergéről, mintha láthatatlan kéz oldotta volna le, a földre hullt a csomag. A csörrenésre többen felfigyeltek, s döbbszent tekintettel nézték a felszakadt zsákból kivesve a földön heverő kardot, melynek nyele egy kitárt szárnyú sast mintázott, s kitátott szájából meredt előre a penge. Többen látták már - igaz, csak messziről -, de minden esetben egy hatalmas kéz forgatta, s nem a porban feküdt, darabokra törve.

Lyderch

*Virágaid közt
volt dolgok az idézünk.
- Éz utam haszná.*

Az

ELŐSZOBA GALÉRIA

1999 márciusában

DUSZA KRISZTIÁN

DeHátos

és

RÁDI SZILVIA

vendégMunkásosztályos alkotó

kiállítását mutatja be.

*Kakukk-szó száll egy
lakatlan sziget felé,
mely láthatatlan...*

Győri Eszter versei

Születésem a halálom

Egy kiskakas ordítani készül,
Mert vastorkát megcsipte a hajnal.
A csend torzszülöttje vagyok,
Egy tévedés.

Engem egy század szoptat púpozó
erekek hátán; vakolat zene aítat el, ha
Hangosan érzés-pergés csurog le
lelkem növény mélyéről.
A hőcsőm felett kifeszült vakolat,
kifeszült rétegek.

Én ismerem közlelről, sőt találkoztam is
A felhőket tervező építésszel, de mégis
Az életet nálam sokkal komolyabb
emberek sokkal jobban értik.

Bárhogy is csörömpöl a szó lelkemben,
Nem hallja senki.

Víjjogó vérese erős karma elkapott,
S ide csapott le szárnyával:
Ahol a mesebácsi hiába mondja:
Kislány! Ha megállsz, álmodhatsz egy percet.

Fázós lelkű kamaszként üvöltencim:
Keress jobb csalóclást!
Az élet szemembe szilánkot ültetett,
Rajtam egy század tölti ki
baktató hangon dühét.

Borzongok, hogy bezárnak egy sorba,
Nem vagyok más, mint egy adatlap;
A születésem volt a halálom.

Ősz

Betűj a szél
Ősz dühöng a fákon

Vizes testű, súlyos testű lepke száll
Ránchezül az este már

Felszállni nem tud
Nedves szárnya lehúzza
Belfűl az éjszakába
Csobban a csönd utána.

Csepp

Csend bong körül
S az árva fű mögül
Egy kis hangya eseng.

- Ölembé pottyant csöndesen
A kedves kis hangya
Könnyű könnye könnyeden.

Kimúló öröme:
Az est ködélbe készült.

Lám egy perc
Cseppnyi tere a fűről,
Hang a hangyafűről.

S végül:
Elmúlt szegény
Egy fűszál kardhegyén.

Nyugodt lehetsz

Amíg a szó fegyver,
Addig én harcban állok.
Amíg a kép ollalom,
Addig én ijmádom,
Amíg a zene hit,
Addig én hiszek,
Amíg a szerelem élet,
 én addig élek,
S ha meghaltam is,
 Szeretlek Téged,
Nyugodt lehetsz...

Szeretnék

Szeretnék
örök lombhullásban élni Veled,
Hús avar alatt pihenni,
Érezni nyugodt takarását,
Melyben tested akarását
A meztelen természet őrzi.

Lendvai Györgyi kedves "verse"

- Mit jelent nekem a vers?
 - Egy szelíd megállj!
 Ne rohanj!
 Ne kapkodj!
 Ne sajnáld önmagad!
 Nézz ki a fejedből!
 Vedd észre a csodát, ami benned van,
 ami bennem van
 és ami bennünk van!
 Én megtaláltam?!
 És Te?
 És Ti?

Weöres Sándor: Ámor mondja

Ámor mondja: - Boldogok az összekulcsolódó szeretők: úgy kapnak hogy adnak, s úgy adnak hogy kapnak; adott és kapott ajándékot itt nem lehet megkülönböztetni, sem adományt és zsákmanyt. Sebezve sebesülnek és sebesülve sebeznek. Egymás iránti féktelen szomjukban tulajdonképpen vágytalanok: hiszen karjukban tartják a kielégülést, aki éppúgy szomjazik. Dulakodnak, sírnak, haragusznak: de dulakodásuk ölelés, könnyük ékesség, haragjuk szerelem. Boldog, aki az élet minden állapotában ugyanúgy küzd, sért, haragszik, mint az első egyesülésben: folyton a bizalom perceit éli, az ős-örök Aranykort - mondja Ámor.

*Mesterem árva
 kunyhóját s emlék-csöndjét
 harkály se rongja.*

Hétfégi programok a Politechnikum-ban:

1999. március 4. csütörtök

OSZTÁLYSZÍNJÁTSZÓ 15.30
F E S Z T I V Á L

Molnár Ferenc: AZ IBOLYA 19.00
A MÁSIK SZÍNHÁZ
e l ő a d á s a

1999. március 5. péntek

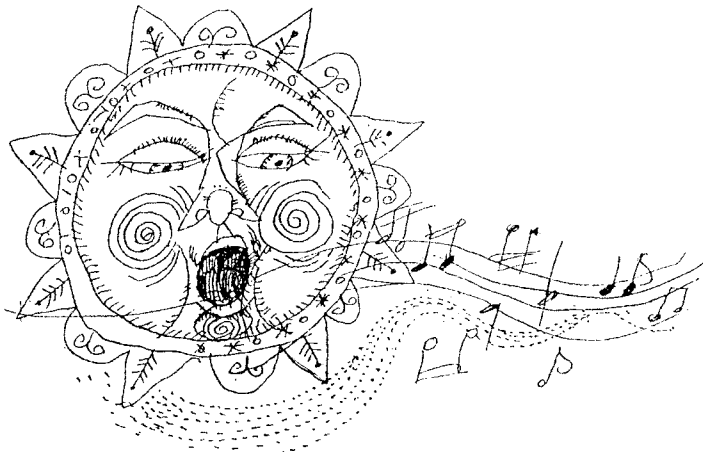
KIÁLLÍTÁS megnyitó 15.00
Dusza Krisztián rajzai
az Előszoba Galériában

- az eddigiekkel ellentétben -
N Y I T O T T 15.30
VIDEÓSZAKKÖR
az A02-ben (Stúdió)

Preiszner Miklós: CAPRICCIO 15.32
Hegedűn előadja: Murányi Natasa
Gitáron kísér: Preiszner Miklós

Az 1998-99-es tanév „filmtermése”:
1. Marci-Sanyi: Az ördögi kör 15.42
2. Dini-Csabika: Mű-só-szóró plussssss
3. Zsuzsa: Kémény kövek
4. Marci-Sanyi: Improvizáció Gavallér Csabára
5. Pálos Gyuri: Piroska és a farkas

Sietünk, hogy hamar vége legyen, hogy még időben hazá érkezhess a kedvenc rajzfilmjeiddel! Ha mégis titmaradnál, meghívunk egy papírkás Krumplira!

Lázár Ervin: Állatmese

Éppen mély álomból ébredtem. Tudjátok, amikor az ember olyan kótyagos, azt se tudja, hogy reggel-e, este-e, Alsóküsmődön van-e, vagy Szekeresbogáncson. A világ már kezd összeállni a szemem előtt, bokrok, fűvek, fák, az ég átdereng a levélrengetegen... de mi az a vörös ott. Hú, milyen vörös, és benne két égőzöld csillag. De hát akkor én Alsóküsmődön vagyok, és reggel van, és ez a vörös nem más, mint a zöld szemű rém, a rémszemű róka. Na, minden izmom megfeszül, már ugranék is, hogy fussak, mint a szélvész, de akkor alázatosan, behízelt hangon megszólal a róka.

- Felséges úr, bocsáss meg a zavarásért, de senki más, csak te segíthetsz rajtam.

Azért óvatosan hátrálok egy centit. Kettőt.

Mi az, hogy fenséges úr?

A vörösséges meg folytatja.

- A te félelmetes fogsorodtól retteg minden állat, neked csak egy intésebe kerül, hogy megszűnjék a mostani fejtelenség az erdőn.

Még hogy félelmetes fogsor? Miféle félelmetes fogsor? Azért egy kicsit összezicskorítom a fogam. Ki tudja? Igaz is, rendesen csikordul.

- De nem is kell felvillantnod a fogadat - folytatja a róka -, elég csak megrázintani hatalmas és királyi sörényedet, máris behúzott farokkal menekül valamennyi rendetlenkedő.

Királyi sörény? Hogyhogy királyi sörény? Hátrabandzsítok a nyakam felé, de hiába, ki láthatja a saját háta közepét? Azért, figyeled, mintha valami súlyos lengene a nyakam körül. Aha. Lehet, hogy sörény... De hiszen akkor én... Lehetséges?

- Sőt - folytatja a róka -, ha méltóságodon alulinak tartod sörényed megrázintását, felséges bojtos farkad egyetlen mozdulata is elegendő.

Az ám, a bojtos farkam! Na, meg is suhintom. Most suhant vagy nem suhant? Apró mocorgást érzek ott hátul. Lehet, hogy ez a suhintás? Mindenesetre nem akárki vagyok, az egyszer biztos. De hogyhogy eddig...

- A füledbe súgnám a panaszomat - mondja a róka -, mert hangosan nem merem elmondani, de nagyon félek a karmaidtól. Ha megígéred, hogy nem bántasz, közelebb merek menni hozzád.

- Nem bántlak - mondom, és megköszörülöm közben a torkom, mert a hangom azért egy kicsit vékonylom, és még egyszer mondom, megfeszített torokkal, öblögetve, de bizony így sem valami félelmetes, a vörösség meg már jön, közeledik, egy gyors pillantást azért vetek a félelmetes karmaimra, hadd lássalak, te félelmetes karom, a róka meg már tátja a száját, talán súgni akar, vagy valami mást... De hát ez nyúlkarom... Fölordítok.

- Nyúl vagyok! Nyúl vagyok!

És máris futok, mint a nyúl. A róka fogsora összekattan, de csak a semmit harapja.

Futok, a lábam sem éri a földet.

A nagy vörösség egy darabig liheg utánam, de csinálok néhány váratlan kanyart, és lemarad, mint a borralaló.

Még hogy sörény, karom, bojtos fark, félelmetes fogsor!? Ó, te balgag, te félküllős, te lütytő, te dinnye! Most aztán majdnem megették.

Hivány halakat
dof a halászfelcség
a hideg nyársra.

Aranyköpések

- ◆ Jézúst!
- ◆ Az addig egysíkú cselekményben valami nagy történik.
- ◆ Feredendő bűn: ez az egyik legnagyobb marhaság, amit a keresztény papok ki tudtak találni.
- ◆ Ember: a teremtés tetőfoka.
- ◆ Káin 1/2lékeny Ábelre.
- ◆ A zsidó nép Egyiptomban rabszolgáskodott.
- ◆ Potifárné hajtott Józsefre.
- ◆ Jónás elbújik a város szélén egy csipkeborkor mögé, de Isten felgyújtotta.
- ◆ A bölcsék összefutottak Heródes királlyal.
- ◆ Gregor Samsa posztó-ügynök.
- ◆ Élete rendesen folyik a medrében – sima polgár.
- ◆ Cipolla tömeg hipnóvizist vett be. (!)
- ◆ A 30-as évek moszkvájában (!) éppen nagy ateizmus zajlott le.
- ◆ A 30-as évek Moszkvájában a hatalom által gerjesztett műveket irták.
- ◆ A tömeg általában átlagos.

Az Osztálysínijszó fesztivál tartalmából

DeHÁt.....	kb. 15.30
elsőÁ.....	kb. 15.50
PsychO I.....	kb. 16.05
Szünet.....	kb. 10 perc
KAndi.....	kb. 16.45
Juta Jazz.....	kb. 17.05
LgG-o.....	kb. 17.30
Szünet.....	kb. 5 perc
PsychO II.....	kb. 18.00
Munkásosztály.....	kb. 18.15
Szünet.....	kb. 30 perc
Másik Színház.....	kb. 19.00

A TMT különszám tartalmából

Luhupka versei.....	2
Lydeché végjátéka.....	4
Győri Eszter írásai.....	10
Lendvai Györgyi kedvence.....	12
Lázár Ervin: Allatmese.....	14
Aranyköpések.....	16

Az oldalak alján Macno Basó haikúi olvashatók Fodor Ákos fordításában.

A rajzokat Würtz Ádám készítette;
a figyelmemet Láng Andrea hívta fel rájuk.
Köszönöm!- a szerk.

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Horn Gábor

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@mail.poli.hu

Internet: http://www.poli.hu

Hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében

*Tavaszi színes üdöb,
mint az a feslett virág,
tükröd háttalján!*